משמרה כולה. לא זרקו את הדם אלא אחד זרק ע"י כולן וכולן חולקין וחולכין: **קטן.** פסול לעבודה דנפקא לן מאיש מזרעך לדורותם בהכל שוחטין (חולין דף כד:) (ב) בסיפא ובקדשים אוכל דאמרינן במנחות (דף עב.) איש כאחיו איש חולק ואין קטן חולק ומדמעיט ליה מחלוקה מכלל דאכיל ועוד כל זכר כתיב: **יאלגנה.** ומהכא נפקא לן מתני' דקתני טבול יום אינו חולק: **כל זכר בכהנים יאכל לרבות בעל מום.** ולקמן מוקמינן לה בפרקין (דף קב.) דלחלוקה רבייה דאי נאכילה לא אצטריך דהא בהדיא כתיב ביה (ויקרא כא) ומן הקדשים יאכל: **שכן אוכל.** דכתיב ומן הקדשים יאכל: **דנאורפא חזי.** לעבודה כגון הקטר חלבים: **רב יוסף אמר.** לרבות טבול יום לחלוקה לא מצית אמרת הא (א) אוקימנא מאי יאכלנה יחלקנה כו': **ראוי לאכילה.** בעל מוס: **כיון דלא חזי.** לעבודה לחיטוי (ב) ואפילו מקמי טומאה ורחמנא רבייה לחלוקה הלכך מה לי כשהוא בעל מוס לחודיה מה לי כשהוא טמא ובעל מוס דהא (ג) לא קריבא ביה המחטא מעיקרא ופליג השתא נמי ניפלוג: **מקריב אונן.** דכתיב ביה (שם כא) לאביו ולאמו לא יטמא ומן המקדש לא יצא אינו צריך לצאת מן המקדש ביום מיתת אביו ואמו (ד) שעבודתו אינה מחוללת (ו) הא אחר הדיוט שלא יצא חילל: **ואינו חולק לאכול בערב** טו). לכשיפטר מאביותו. אלמא אע"ג דקרינן המחטא אותה לא פליג דעיקר חלוקה באכילה תלי מדאפקה רחמנא בלשון אכילה הלכך טז) מאן דמייתי ראיה מבעל מוס קודם טומאה דפליג אע"ג דאין ראוי לחיטוי ומהיה טעמא בעית לרבויי אף לאחר טומאה לאו ראיה היא דבראוי לאכילה תלוי ולא בראוי לחיטוי ובעל מוס בלא טומאה ראוי לאכילה הוא: **מהו שיחלקו לו.** מקרבן ליבור לאכול לערב. ובקרבן ליבור שהקריבוהו טהורים קא מיבעיא ליה אי פליגי' מייה להאי טמא הואיל וראוי לחיטוי דקרבן ליבור דוחה טומאה: **או דלמא ראוי לאכילה בעינן.** אבל בהקריבוהו טמאין לא מיבעי לן שהרי אינו נאכל דקי"ל בכילד צולין (פסחים דף עו:) קרבנות ליבור באין בטומאה אבל אין נאכלין: (ג) מתני' דקתני אונן נוגע בשטבל לאגיזותו בו ביום והך טבילה לא בעיא הערב שמש דמעלה דרבנן בעלמא היא: **אונן שטבל.** בו ביום דאגיזות בליר מחד יומא ליתיה כדכתיב ואחריתה כיום מר במ"ק (דף כא.): **ה"ג אלא לא קשיא הא דאסח דעתיה דר' ה'.** ההיא דאומר בקדש ז) דמצריך ליה טבילה יז): **בדאסח דעתיה.** משמירת גופו מפני שהוא אסור בקדשים לבו ביום: **מטמא מת.** מטומאת מת: **מטמא שרץ.** מטומאת שרץ: **ועוד נתרומה נמי.** ליבעי טבילה אלמה תנן התם לריכין טבילה לקדש אבל לא לתרומה: **ה"ג נאומר נשמרתי מדבר המטמאני ולא מדבר הפוסלני.** ומדבר יח) המטמאני טומאה דאורייתא דבעיא הערב שמש: **הפוסלני.** לאכילת קדשים מדרבנן דלא בעי הערב שמש יט) וכן לגבי תרומה באומר [לא] כ) נשמרתי מדבר הפוסלני בתרומה. ושיטוא דחיקא הוא ולא מיתוקש במסקנא הכי:

מגריפה

גמ' מנא הני מילי אמר ר"ל דאמר קרא [1]הכהן המחטא אותה יאכלנה כהן המחטא יאכל א) שאינו מחטא אינו אוכל וכללא הוא והרי משמרה כולה דאין מחטאין ואוכלין ראוי לחיטוי קאמרינן הרי קטן דאינו ראוי לחיטוי ואוכל אלא מאי יאכלנה יחלקנה [א]ראוי לחיטוי חולק שאינו ראוי לחיטוי אינו חולק הרי בעל מום דאינו ראוי לחיטוי וחולק [ב]בעל מום רחמנא רבייה [2]כל זכר בכהנים לרבות בעל מום ואימא כל זכר לרבות טבול יום מסתברא בעל מום ה"ל לרבויי שכן אוכל אדרבה טבול יום הוה ליה לרבויי דלאורתא מיחזא חזי השתא מיהא הא לא חזי רב יוסף אמר מכדי מאי יאכלנה יחלקנה לכתוב רחמנא יחלקנה מאי יאכלנה ש"מ ראוי לאכילה חולק שאינו ראוי לאכילה אינו חולק [ב] בעי ר"ל בעל מום והוא טמא מהו שיחלקו לו כיון דלא חזי ורחמנא רבייה לא [ג] שנא (ג) מה לי טמא מה לי [ד] בעל מום או דלמא ראוי לאכילה חולק שאינו ראוי לאכילה אינו חולק אמר רבה ת"ש [ה]כהן גדול מקריב אונן ואינו אוכל ואינו חולק לאכול לערב ש"מ [ד]ראוי לאכילה בעינן ש"מ בעי רב אושעיא טמא [ה] בקרבנות ציבור מהו שיחלקו לו מי אמרינן המחטא [ו] אמר רחמנא והאי נמי מחטא הוא או דלמא ראוי לאכילה חולק שאין ראוי לאכילה אינו חולק אמר רבינא ת"ש כהן גדול מקריב אונן ואינו אוכל ואינו חולק לאכול לערב ש"מ [ה]ראוי לאכילה בעינן ש"מ: אונן נוגע ואינו מקריב כו': אונן נוגע ורמינהי [ג]אונן ומחוסר כיפורים [ז]צריכין טבילה לקודש א"ר אמי א"ר יוחנן לא קשיא כאן בשטבל כאן בשלא טבל וכי טבל מאי הוי הא הדרא עליה אנינות דאמר רבה בר רב הונא אונן שטבל אנינותו חוזרת עליו ל"ק [ז] הא [ח]דאסח דעתיה הא דלא אסח דעתיה היסח [ח] הדעת שלישי ושביעי בעי [ג]דא"ר יוסטאי ברבי מתון א"ר יוחנן [ח]היסח הדעת צריך הזאה שלישי ושביעי לא קשיא הא דאסח דעתיה ממטמא מת הא דאסח דעתיה ממטמא שרץ טמא שרץ טמא מעלייא הוא הערב שמש בעי [ט] ועוד אפילו תרומה נמי [ז]א"ר ירמיה באומר נשמרתי מדבר המטמאני ולא נשמרתי מדבר הפוסלני ומי איכא נטירותא לפלגא אין והתניא [ז] עודהו הסל על ראשו [ז] בספחים בפ' אלו דברים (דף ע.) סכין שנמצא בי"ד שוחט בה מיד בי"ג שוגה ומטביל פי' בנמצא חוץ לירושלים דלא גזרו על ספק כלים הנמצאים בירושלים כדאמר בפ"ק דפסחים (דף יט:) ובי"ד שוחט בה מיד דמסתמא הטבילוהו מאתמול כדי שיהא לו הערב שמש ולא חיישינן שמא נטמא בטומאה דרבנן דלא בעי הערב שמש ולא חש להטביל עד י"ד ועדיין לא הטביל היינו משום דכיון דהוזקק להטביל בי"ג משום טומאה דאורייתא לא חיישינן שמא נטמא אחר כך בשום טומאה ועוד כשגזרו על ספק כלים הנמצאים משום חשש טומאה דאורייתא גזרו ולא משום [א] טומאה דרבנן ומיהו יש טומאה דרבנן דבעיא הערב שמש כדאשכחן בספחים בסוף האשה (דף לב.) כל הפורש מן הערלה כפורש מן הקבר דבעי הזאה שלישי ושביעי וכ"ש הערב שמש וההיא דרבי ישמעאל בן קמחית בפרק הוציאו לו (יומא מז.) שנתזה ליורא דהגמון על בגדו (לגורא [ב]) דערבי) וכנסו אחיו ושימשו תחתיו אע"ג דטומאת עכו"ם דרבנן בעיא הערב שמש וכי ההיא דחומר בקודש (חגיגה דף כג.) דשפופרת שחתכה לחטאת ר' יהושע אומר יטמא ויטביל ופריך דחתכה מאן לי דחתכה חבר ל"ל טבילה ואי דחתכה עם הארץ בהא נימא רבי יהושע יטמא ויטביל משמע בהדיא דטומאת עם הארץ בעיא הערב שמש וההיא דכהן השורף את הפרה שהיו אחיו הכהנים סומכין ידיהן עליו כדי לטמאותו לעשות להכעיס [ג] לגדוקים שהיו אומרים במעורבי שמש היתה נעשית ובגדי [ד] אוכלי קודש מדרש לחטאת ומשמע דבעי הערב שמש [ה] : [ו] **אינו** חולק **בבשר שנאמר המקריב את דם השלמים ואת החלב.** ר"ש ל"ג ליה משום דבגמ' (לקמן דף קב:) בדינא דר"א בר"ש דריש ליה מקרא אחרינא מדכתיב הזורק את דם השלמים והאי קרא דמקריב [ח] אתא לכהן שאינו מודה בעבודה כדדרשינן בחולין בפ' הזרוע (דף קלב:) כדפירש בקונטרס בגמ' לת"ק דאמר שאול ומיהו י"ל דכולה מילתא דרשינן מקרא דהמקריב דמואת החלב דרשינן כהן שאינו מודה בעבודה והמקריב [ט] דרשינן שיהא טהור בשעת זריקה ושמא הנך תרי קראי לריכי חד לזריקה וחד לקבלה דהמקריב משמע קבלה כדדרשינן בפ"ק (לעיל יג.) והקריבו זו קבלת הדם ומיהו מדקאמר התם בחולין ובהקומץ רבה (מנחות דף יח:) לרבות [ט] הקבלות והזאות משמע דאכתי לא ידעינן קבלה: **והרי קטן דאין ראוי לחיטוי ואוכל.** וא"ת אמאי לא משני קטן רחמנא רבייה כדמשני בתר הכי גבי בעל מוס לבתר דמסיק מאי יאכלנה יחלקנה וי"ל כיון דקטן ובעל מוס אוכל [ח] מאי אתא קרא לאשמועינן אי [ט] דרוש שאינו מחטא אינו אוכל אי למעוטי טבול יום ומחוסר כיפורים הא נפקא לן בפ' הערל (יבמות דף עד:) מקרא אחרינא דהביא כפרתו אוכל בקדשים הילכך [י] דרוש אינו חולק ק"ג [א] אי הוה משני רבייה קרא תיקשי [ב] ליה אכתי מבעל מוס כדפיך בסמוך: **ה"ג ראוי לחיטוי חולק.** ותימה הרי כה"ג אונן וטמא בקרבנות ליבור דראויין לחיטוי ואינם חולקין כדבסמוך י"ל דעיקר קרא אצטריך לדיוק שאינו ראוי לחיטוי אינו חולק: **ה"ג הא דאסח דעתיה כו'.** היסח הדעת פוסל בקדשים [ה] והא דנקט אונן משום דרגיל לאסוחי דעתיה לפי שאינו יכול לאכול: **מדבר המטמאני.** טומאה דאורייתא דבעיא הערב שמש ולא מדבר הפוסלני לאכילת קדשים מדרבנן דלא בעיא הערב שמש [ו][ה"ג רש"י וגראה דה"ג באומר לא נשמרתי מדבר הפוסלני לקודש אבל נשמרתי מדבר הפוסלני מתרומה] דאונן אסור לאכול קודש ולכך לא שמר עצמו מדבר הפוסלו לקודש ולא נתן לבו שיהא מותר לערב אבל לתרומה מותר אפילו [בו] ביום כדאמרינן זרות אמרתי לך ולא אינות ולכך שמר עצמו מדבר הפוסלו לתרומה וא"ת מאי ניהו אותה טומאה דקאמר דטמא בה לקודש אבל לא לתרומה דקתני מתני' דחגיגה (דף כ:) לריכין טבילה לקודש אבל לא לתרומה ומפרש ה"ר חיים כגון דאכל ככר שלישי של תרומה שגופו [ז] שני * לקדש אבל לא לתרומה כדאמר בפרק שני דחולין (דף לג:) ובסמוך ליכא לפרושי הכי גבי (כלי) [לגבי] על הסל ולא על המגריפה טמאה לפסול קודש ואינה פוסלת פירות תרומה שבסל דככר אינו פוסל כלי

מסורת הש"ס

א) תוספ' זבחים פי"ח ה"ב יומא יג: רע"ש עג. [מו"ק יד:] ב"ק קי. הוריות יב: ירושי' סנהדרין פ"ב ה"א, הוריות פ"ג ה"ג, ב) חגיגה כא. ירושי' חגיגה פ"ג ה"ג, ג) [יומא נ: ע"ש], ד) חגיגה כ. ע"ש, ה) חגיגה כ. ע"ש תוספ' טהרות פ"ח ה"ט, ו) לעיל יד., ז) חגיגה כא., ח) ועי' בתוס' חגיגה כ: דמבואריס דבריהם טפי:, ט) שייך לדף צח: במתני' צ"ק, י) לקמן קב:

שינויי נוסחאות

א) ל"ל אוכל (*ש"מ): ב) בכ"ל נוסף רב אשי אמר איזה הוא דבר שצריך שלשה רבוי הוי אומר זה בעל מום אימא לרבות טבול יום ומחוסר כפורים דאונן שם טומאה אחת היא: ג) מיכוח לא שנא ממקק (*צ"ק): ד) נ"מ מה לי טהורו או דילמא כו' (כי"צ): ה) בכ"ל כהן טמא: ו) כתה"י וש"מ כהן המחטאה: ז) אלא ל"ק כל"ל (*ש"מ וצ"ק. וכ"ג רש"י). ועי' להלן לות לד: ח) אי אסח דעתיה הזאת שלישי ושביעי כו' (כ"ה ביומא): ט) נמי בעי ועוד אפילו לתרומה כל"ל (*דק"ש): י) נ"מ כתיפו (כי"צ, וכ"ה בחגיגה): יא) דמכדי הא כל"ל (*ש"מ): יב) מיכח לחיטוי ממקק (*ש"מ): יג) ככתה"י ול"ו הא: יד) ואמו ולא יחלל שהעבודה שיעבוד אינה וכו' (כתה"י וש"מ): טו) לערב (כתה"י וש"מ): טז) הלכך הא דמיתית ראיה כו' (כי"פ): יז) טבילה בדאסח כו' הל"ל (שמכ"י): יח) ל"ל מדבר (שמכ"י). והוא מתלת דיכוי מקש. וכ"כ בכי"י: יט) שמש אבל לגבי תרומה ליכא למימר דאמר לא נשמרתי מדבר הפוסלני בתרומה דהא אונן מותר הוא בתרומה כדאיתא ביבמות (ע.) [זרות אמרתי לך ולא אנינות (כתה"י)] הילכך לא אסח דעתיה ושינויא וכו' (ש"מ וכתה"י): כ) כן גרסי' בה"ש, וכ"ל אע"פ שלא נאמר מתרומה אפ"ה א"ל טבילה לתרומה כיון שאינו אלא פסול דרבנן. [ולפירושו לא אתי שפיר מיכח הכן (צ"ק)]. וכ"ק וכ"ש ל"ג מיכח לא: כא) משום חשש טומאה כל"ל (שמכ"י): כב) ל"ל הג"ר בחגיגה (ש"מ): כג) נראה (ש"מ). וכ"ג מהגמ' סס: כד) ל"ל היכרא ומיכח להכעיס נמקק (ש"מ צ"ק): כה) נלל"ל דבגדי (באה"מ): כו) ל"ל דהמקריב (ש"מ): כז) ל"ל ומהמקריב (ש"מ): כח) אוכלים (ש"מ): כט) אי אתא למעוטי שאינו כו' כל"ל (צ"ק): ל) גי' ל"ק הלכך משני אינו חולק ואכתי תיקשי ליה מבעל מום כדפריך בסמוך ומשני רבייה קרא. ועי' במפ' שהקשו לפי הגהתו לא היה לוכך לתוס' לכתוב דברים אלו כלל, דלא נהם שום חידוש לו תוספת. ועי' בתוס' שם ש"ז: לא) מכלן ואילך דבריהם קצי הגהה, ועי' הגהת ל"ק בתוס שלפנ"ז. ובמ"ש משמע דמוחק מכלן ועד סוה"ד. ועי' טה"ק וק"ד דמקיימים הגיר' שלנו: לב) נ"ל תיפוק ליה כו' בדפרישית בסמוך (גליון): לג) ל"ל הג"ר (ש"מ): לד) במ"ל כ' דעיקר כוונתם לשלול גי' רש"י דגרים אלא. ע"ש בתריצות דכריו. אבל בש"מ תיקן לשון התוס' דל"ל הג"ר תתם תיכח ה"ג: לה) מיכח בקדשים נמקק, ול"ל בכל אדם (שמכ"י, ב"ש): לו) הנוסח שבסוגרים הוא מבה"ז. וכד"ו ליתא, ותתא זה מיתא ה"ג ותו לא, ובשמכ"י וב"ש הגי' הג"ה [ולהלן לפני וא"ת כו' נוסף שם עד כאן הגה"ה]. ולפי"ז התוס' גרסי כרש"י ולא כתו רק לפרש. ועי' מ"ש בתורך. וגירסת ל"ק הערב שמש והא דנקט אונן דאונן אסור וכו': לז) שנעשה גופו שני וכו' כל"ל (ש"מ): לח) בב"ש וכ"ג וג' כתוב בתחילת מסכת טהרות [ס"ל מ"ג בסופה]:

עין משפט נר מצוה

ט א מיי' פ"י מהל' מעה"ק הלכה יד:
י ב מיי' שם הלכה כ:
ג מיי' שם וס"ב מהל' ביאת המקדש הלכה ד ה:
יא ד מיי' פ"ו מהל' מעה"ק הלכה יח:
יב ה מיי' שם הלכה כג:
יג ו מיי' פי"ב מהלכות אבות הטומאה הלכה טו:
ז מיי' פי"ג שם הלכה ג:
יד ח מיי' פי"ב שם הלכה טו:

תורה אור השלם

1. הַכֹּהֵן הַמְחַטֵּא אֹתָהּ יֹאכַלְנָּה בְּמָקוֹם קָדֹשׁ תֵּאָכֵל בַּחֲצַר אֹהֶל מוֹעֵד:
ויקרא ו, יט
2. כָּל זָכָר בַּכֹּהֲנִים יֹאכַל אֹתָהּ קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הוּא:
ויקרא ו, כב

הגהות הב"ח

(א) גמ' לא שנא מה לי בעל מום ומה לי בעל מוס והוא טמא אי דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בספיפה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואמ"כ מ"ש יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואמ"כ מ"ש לרבות: (ג) ד"ה אי דלמא וכו' אין נאכלין הס"ד ואמ"כ מ"ש כאן כשטבל מתני' דקתני:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה מדבר וכו' לקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ל התם בין לקדש בין לתרומה:

מוסף רש"י

כהן גדול מקריב אונן. דכתמנא שייר, דכתיב ולאביו ולאמו לא יטמא לא יצא מן המקדש לא יצא ולא יחלל וגו', ודכשיון לה בשחיטת קדשים [לעיל טז.] בתמ' אביו ואמו שאינו צריך לצאת מקדושתו בלא [ויקרא] לחיות עומד ומקריב, כי לא חילל עבודתו כך (יומא יג: וכעי"ז ב"ק קי. ולעיל סז.) ואינו אוכל. שלא הותרה כאן אלא עבודה, וקדשים אסורין לאונן קל וחומר ממעשר הקל שאמרה תורה לא אכלתי באוני ממנו (יומא שם). כלומר אע"פ שהוא אנוס מן ההדיוט לענין הקרבה, שזה הוא לו לענין אכילה (שם עג.) ואינו חולק לאכול לערב. כשאסתלק אנינותו, דאנינות לילה דרבנן, דאנינות דאורייתא אינו אלא יום מיתה, דכתיב (עמוס ח) ואחריתה כיום מר, אלמא אין מרירות אלא יום אחד (ב"ק שם): אונן. שלא נטמא בטמאי: ומחוסר כיפורים. כגון זב שטבל ליום שביעי לספירתו והעריב שמש ולמחרת הוא קרוי מחוסר כפורים שעדיין נמר טהרתו תלויה בקרבנו: צריכין טבילה. לאחר שהגיע קרבנו אם רצה לאכול קדש וכגמ' מפרש טעמא (חגיגה כא.) הסל. של תאנים (שם כ.):

שיטה מקובצת

תוס' (מעמ' הקודם) ד"ה טבול יום. וההיא דהכן הסורף את הפרה כו'. כ"ב, עי' בפי' המשניות של ר"ש במס' פרה לה):